

[Ole Espersen]

analyse, som vi har fået foretaget af voldsfilm i tv og videovold osv., også ville have været af interesse.

Det ville også have været af interesse at vide, om regeringen mener, at det giver forældrene rimelige muligheder for at præge deres børns opdragelse i den grad at koncentrere samfundets ressourcer om mere tv, herunder reklame-tv. Vi tror det ikke.

Man nævner som noget kriminalitetsforebyggende et forhøjet børnetilskud. Det kan da ikke bestrides, selv om det næppe kan have den helt store praktiske betydning, men vigtigere ville det nok være at gennemføre forbedringer af de mange familiers økonomiske vilkår, hvor vi ved, at de er alt for ringe i dag til at forhindre kriminalitet. Man har igangsat analyser af, hvem der virkelig er fattige, og det kan da være rimeligt. Men jeg tror, vi har tilstrækkelig viden til allerede nu at kunne finde frem til de fattige og forbedre deres vilkår.

Når det drejer sig om det kulturpolitiske, er det, der stort set alene nævnes med, skal vi sige en vis form for kontant understøtning, idrætten – der er sat 30 mill. kr. af til idrætsforeninger. Nu er det vist sådan, at pengene – det er vi glade for – kan bruges til andet end idræt. Det lægger vi vægt på, fordi vi ligesom adskillige ordførere under drøftelsen i januar 1986 føler, at det måske ikke netop for alle, og måske specielt ikke for de særligt udsatte grupper, er idræt, der er det mest afgørende, når man skal få de unge til at interessere sig for noget andet end det, der kan føre til kriminalitet; men der er dog sat 30 mill. kr. af. Jeg skal understrege, at det faktisk først skete efter, at vi i Folketinget fra Socialdemokratiets side havde krævet denne ændring i tipsloven, der gør disse 30 mill. kr. anvendelige til disse formål, og vi måtte først komme med et lovforslag, før regeringen kom med et.

Men der bliver altså sat penge af, og det synes vi er vigtigt. Vi fremhæver blot, at de fritidsfaciliteter, der er brug for, også kan være af en helt anden karakter end idræt. Derfor må vi beklage, at man, så vidt jeg ved, ikke – skønt det samlede Folketing udtrykkeligt vedtog det den 25. maj 1984 – har sat en undersøgelse i gang om, hvorvidt der nu også i alle kommuner er igangsat rimelige foranstaltninger for at sørge for, at de unge mennesker kan have andre beskæftigelsesmu-

ligheder, andre fritidsmuligheder, end dem, der kan føre til kriminalitet.

Redegørelsen er præget af, som jeg sagde, at initiativerne er taget inden for straffesystemets område, men endnu ikke inden for de øvrige områder. Der tales igen og igen om det, man vil gøre. Det er udmærket, men det var ikke meningen, at vores dagsorden skulle læses sådan, at man skulle vente til den redegørelse, vi drøfter i dag, før man tog andre initiativer. Dem mangler vi stadig. Hvad kan forklaringen være? Ja, de vil selvfølgelig koste penge. Nogle af dem vil sikkert koste millioner af kroner. Men eftersom regeringen i sin indledning fortæller, at der bruges milliarder i anledning af kriminaliteten og dens følger til forsøg på at bekæmpe den, synes jeg ikke, at man, hvis det er forklaringen, burde være så tilbageholdende med også inden for de mange områder, der nævntes i vores dagsorden, at sætte penge af for at øve en langt større kriminalitetsforebyggende indsats inden for det kulturelle, det sociale og lignende områder.

Vi er klar over, at det vil koste penge, men mener man det alvorligt – det tror jeg regeringen gør, det fremgik også af statsministerens åbningstale i oktober – er man nødt til også at ledsage de foranstaltninger, som man siger man vil tage initiativ til, med løfter om bevillinger eller muligheder for at bruge penge til at realisere dem. Her er regeringen meget tilbageholdende. Der står oven i købet helt åbent – denne åbenhed kan man så sætte pris på – at alt det, der tales om, skal ske inden for de nuværende økonomiske rammer. Efter at vi har hørt udenrigsministerens, Venstres formands, tale i går om, at den offentlige sektors udgiftsforbrug under ingen omstændigheder må stige og måske snarere skal skæres ned, må vi ytre vores tvivl om regeringens vilje til at tage fat på disse initiativer, som man nævner nogle af.

Jeg vil gerne slutte af med at konstatere en meget stor overraskelse i redegørelsen. Der nævnes ikke med ét eneste ord, hvad man kan gøre for at mindske det stigende alkoholmisbrug, som jo er årsagen og anledningen til megen kriminalitet. Ikke med ét eneste ord nævner man det. Det kan vel ikke være en forglemmelse. Det bør ikke være udtryk for, at det fortsat skal være spritfabrikker og bryggerier, der er dem, der først og fremmest driver alkoholplysende virk-